

μακριές φράσεις που δεν είχαν καμιά σημασία, μου φαίνεται πως δεν έλεγα τίποτα καινούργιο....

—Πρόδωσες τόν άντρα σου, Βέρα. Αύπησες τὰ εμπιστευτικά μάτια.

—Έτσι έπρεπε να γίνει. Μια φορά μοναχά, μια μόνη φορά σ' άλλη μου τή ζωή, θέλησα τήν εύτυχία μου και τή δική σου, ως είναι και για μια μόνη ώρα. Και τήν έχουμε τώρα. Για δες: ή ματιά μου άνοιγεται, τó πρόσωπό μου είναι γιομάτο χαρά.

Και τήν κοίταξα μέσ' στα καθάρια της μάτια και τήν πίστεψα και τήν έννοιωσα. Και καταλάβαινα ότι αυτό ποτές δε θα ξαναγενεί.

—Και θα κοιτάξεις τόν άντρα με αυτά τὰ ίδια μάτια;

—Ναι! τόν αγαπώ! Τό ξέρεις. Και δε θα μάθει τίποτα ποτές, γιατί αν θα μάθαινε θα ήθελε άμέσως να με συχωρέσει και τότε θα γινότανε γελοίος. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα που να έχει ανάγκη από συχώρηση.

—Δεν πρέπει, όχι, Βέρα, να μάθει τίποτα.

Μου είχε γυρίσει τήν πλάτη κ' έβαζε μπρός στον καθρέφτη μια χτένα στα μαλλιά της. Πώς πηγαίνει μια τέτοια κίνηση στις καλοσώματες γυναίκες!

—Δεν υπάρχει άμαρτία κεί που δεν αίστάνεται κανείς μετάνοια. Μπορεί να μετανοιώσεις για κείνο που άμα ρθει ή ώρα σου τó παίρνεις; Παίρνεις από τήν ύπαρξη τή μοναδική στιγμή, τή στιγμή που είναι τó κέντρο, που είναι ή έξοδος, γύρω σ' αυτήν γυρίζει κύκλος από μέρες και νύχτες, ή κύκλος τής ζωής. Και υπάρχει τέτια στιγμή, τέτιο κέντρο, τέτιος έξοδος, ναι, πρέπει να υπάρχει σε κάθε ανθρώπινη ζωή. Μόνο δεν μπερδέβεται πάντα με τήν άλλη στιγμή, με τó κέντρο μιας άλλης ζωής. μα όταν ένώνονται, όταν συμπέφτουν, τότε ή' άρμονία είναι τέλεια, τότε μαζί φτερουγίζουν σε μια μελωδία, σ' ένα τραγούδι, σ' έναν ύμνον μοναδικό, όπως φτερουγίσαμε μες σήμερα για πρώτη και τελευταία φορά... όχι δε θα ξαναγίνει... Μα φτάνει... σε χαιρετάω... Αύριο σ' ες περιμένω... Φτάνει, φτάνει...

—Τέλειωσε;

Με κοίταζε άυστηρά.

—Είμαι παντρεμένη, αγαπάω τόν άντρα μου. Τό ξέρετε καλά... Μη με συνοδέβετε... λοιπόν άβριο σ' ες περιμένω.

Κ' έφυγε.

Και να πάλε, κάθε βράδι κάθουμαι σιμά της στο πιάνο και κοιτάζω κ' άκούω να ζυπνών τὰ δάχτυλά της οι κοιμισμένες μελωδίες. Έπειτα οι τρεις μας κουβεντιάζουμε φιλικά, ήσυχα, εκείνη, εγώ και ή άντρας της με τὰ μάτια του πάντα γλυκά, πάντα εμπιστευτικά, σά να θέλουν να πούν:

«Άς είμαστε άπλοίο».

Και όταν χτυπούν δέκα, σηκώνουμαι, μου δίνει τὰ δυό της χέρια ρίχνοντας πίσω τó σώμα της δλάκαιρο, και είναι τόσο κοντά μου και είναι τόσο μακριά... Και φιλώ τó άσπρο δέρμα της και σφίγγω πάνω στα μάτια μου τὰ λεπτά και μικρά δάχτυλα που μέσα κοιμούνται οι ξεχασμένες μελωδίες... Και θυμάμαι κείνο τó χιονιστερό βράδι τού Νοέβρη, τó μοναδικό μας τραγούδι, τόν ύμνο μας προς τήν εύτυχία και τή νιότη... που ποτέ δε θα ξαναγίνει.

Και φεύγω....

Κ' έτσι από βράδι σε βράδι ...

Μόσκα 1901—1905.

Μ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΣΥ ΠΑΡΘΕΝΑ, ΕΣΥ...

Σε μιάν άλάκαιρη Άνατολική όμορφη

Μέσα στη γή παντοινά
θα έμεινε κρυμμένο
τ' άτιμητο λιθάρι
κι άλυσο ή χρυσή,
και στα νερά τὰ σκοτεινά
της θάλασσας χωσμένο
τ' άγνό μαργαριτάρι,
αν έλειπες έσύ.

Τα άνθη δενά είτανε
εις τὰ βουνά χοιτάρι,
στις ρεματιές θαμμένα,
στο λόγγο τó δασύ,
έαν έδώ δεν είχανε
χεράκι να τὰ πάρη.

τά στήθη τὰ παρθένα,
αν δεν είσουν έσύ.

Χαρά και γέλιο δάλειπε
και ή καρδιά πηγμένη
να τήν κυπούν τὰ κύματα
σαν τó έρημο νησί,
κ' ή λύρα μου δε δάβρισκε
έν' αίστημα ή καημένη
τόσα γλυκά λαλήματα
αν δεν τ'όδινες σύ,
Έσύ παρθένα, έσύ.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΠΕΡΟΥΛΗΣ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

VI

ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Μέσ' από τὰ κρουσταλλογάλανα τού πελάου ούρανοθέμελα πολλές φορές οι νησιώτες τόν είδαν να βγαίνει τόν κατάμαυρο τόν καπνό.

Μα πρώτος τότε πρωτόειδε στο ξάγναντο νησάκι μας, πέρα κατό τó Μηρτώο, δεξιά και πέρ' από τήν Παρπόλα, τó λειβαδόνησο, πρώτος τότε πρωτόειδεν ή μπαρμπα-Λινάρδος, ή πρωτομάστορης, καθήμενος προς τὰ σκαλοπάτια τού Φαναριού τού Λιμανιού, να πάρει λίγη άνάσα, στο γραιγαλάκι άγνάντια, καταϊδρωμένος, δλήμερα κάτου από τόν ήλιο βγάζοντας άχνάρια, για να σκαρώσει τó τρεχαντήρι τού γαμπρού του—τού έχτου γαμπρού του—που τόταζε προικιό, άσπρο, ξαρμάτωτο...

Πρώτος τότε πρωτόειδε στο ξάγναντο νησάκι μας τó μαύρο, τόν κατάμαυρο καπνόν ή Μπαρμπα-Λινάρδος ή πρωτομάστορης τού ταρσανά.

Και φόρεσε τὰ ματογυάλια του και έβαλε τó χέρι του, ύστερις τὰ δυό του χέρια, τή μια παλάμη σιμά στην άλλη, πάνω από τὰ ματόφρυδά του τὰ πυκνά και σαν τού ξαφρισμένου δυσιδαίμενα, που, μεσάνυχτα, άντικρύζει στού στρογγυλοφέγγαρου τή φεγγαβολή κάτι σαν κυπαρισσού κορμωστασιά νένε-

χρυσό μου νυχτοπούλι...—». Έγώ χαλίπων κ' έδυνα: «—Άσε με είμαι μικρή άκόμα...Είμαι μικρή άκόμα, να χαρείς τὰ μάτια σου, όσε με...». — «Μη μ' άρνιέσαι τώρα... Κανένας δε μας γλέπει, Φώτω...», μου άνάσαινε μέσα σταφτι και μου ροφούσε τὰ μάγουλα με τὰ ξεφλουδισμένα χειλία του τόσο που κίνησαν αίμα. «—Όχι...όχι...δε θέλω... Θα με μαλώσουνε στο σπίτι... Η μάνα μου θα με φορήσει στο ξύλο... Άργιασα πολύ...»—«Σώπα!... Θα μ' άκούσουν και θα ντροπιαστείς... Λούφαζε μωσκάρι μου...». Τά πουλιά κόβουνταν τότες άπ' τó κελάθημα και οι μπακακίοι σε μια μπάρα παραπέρα τραγουδοΰσαν και χάρουνταν».

«Στόν παγανό τόν κάμπο τὰ σπαρτά είχαν ξεσταχιάσει και μαζωναν γάλα και φούσκωναν μέρα με τή μέρα. Είλινα τὰ μαλλιά μου κ' έτρεχα με τις άλλες χωριατοπούλες στα σύνορα τών χωραφιών που άνοιγαν τὰ μονοπάτια και γυλιόμην άναμένη και κόκκινη σαν τó σκασμένο ρόιδο. Τά βυζιά μου είταν πετρωμένα και τó κορμί μου άρχινοΰσε να μεστώνει τόσο που κάθε ώρα ξεθλύκωνα τó στενό μου φουστάνι για να μη σκιστεί γύρω στα κόρφια μου. «—Κοίτα, καλέ, τή Φώτω πόσο γλήγορα πβύ μεγά-

λωσει!...—Κουκουναρί θάν τή θρέφει ή μάνα της...—Ψήλωσε κι άπλωσε γοφούς σαν καμιά γυναίκα γκαστρωμένη...—Φτύστε την, μωρή, φτύστε την να μην άθασκαθει!...—Σκόρδο να τής κρεμάσουμε τής προκομένης!...—», θαμιαίνονταν οι άμελέτητες κοπέλλες. Τά μάτια μου χάνονταν και κλειούσαν από τὰ λιγωμένα γέλια μου κ' έπειτα ξερίζωνα στον άέρα κανένα στάχι με τὰ δόντια και τó μασούσα με λύσσα. Εάφνου μέγαναν από τὰ μάτια κ' έγώ μπουσουλούσα με τὰ τέσσερα και τρύπωναν άνάμεσα στις καλαμιές συλλοσημένη και θολή. Κάποτες διάβαιναν από κοντά μου και νοιάζονταν για μένα: «—Μιά προξενήτρα κόνεβε προφές στο σπίτι τού Νικόλα... Λένε πως τή θέλει ένας τσέλιγκας άπ' τó Ζητούνι... Θε μου, ώσπου 'ναι ξακουσμένη!...», έλεγε ή Παγούνα. «—Τώρα πρωτοφανερώνεται στη χώρα τέτια κοπέλλα... Τά μαλλιά της γυαλίζουνε και φέγγουν σά χρυσάφι και δυό κίτρα λές κρατάει στα στήθια της κρυμένα... Ποιός θαξιώθει να βάλει χέρι πάνω της;...», έκρενε κλαφτά μια γειτονοπούλα, ή Κορίνα. «—Η μανιά της φεγγαρίζονταν και ξόρκιζε ζωθιές... Όλα τὰ μάγια τήν έπιασαν, μα δε θα χαρεί πολύ τή νιότη... Μιά τσιγκάνα γυαδιά τής είδειχνε τήν περασμένη βδομάδα τή μοίρα κι

άλλη μια είχε στρώσει τó παλιό σακί της γάμω, κόντηνε τó ψηλό κορμί και σταβροπόδι καθούμενη άγγιζε με τὰ μάθρα δαχτύλια της ένα ντέφι κοκαλένιο... Έλεγε πως δε θα καρπώσει έδώ ή Φώτω, μα ή τύχη της είναι στον ούρανό ψηλά... Καρακάξα μακρionόρου, ξύλα να χώσει μες στα ξηπνά τὰ μάτια της...», σαλιάριζε μια νιόπαντη γυναίκα που είχε ζυγώσει τώρα στερνά ζαλικωμένη γρασίδι. Σά γυρνούσα σπίτι με τó σκοτάδι, μαντάλωνα τήν πλουμισμένη μου κάμαρα κ' έπεφτα τάπίστομα σε μια ψάθα λυωμένη που βαστούσε με ραφές και κουρέλια. Μέπιανε τó παράπονο, ή άνάσα μου πνίγονταν κ' είμαν μια χολοσκασμένη. Έκλαιγα, έκλαιγα μοναχή μου σαν τó γκιώνη και τó χώμα κάτου μούσκεβε σαν από βρύση. Όξω στο γκιότι ή μάνα μου άρμήνεβε τόν πατέρα: «—Όχι, να μην τó βγάλουμε άπ' τó χωριό τó κορίτσι... Δε θέλω να τó δώσουμε στα ξένα... Κάλιο έδώ μ' έναν κασιδιάρη, πέρια μακριά με νοικοκύρη... Τήν πονεί ή καρδούλα μου...» — «Η Φώτω έγινε πια τώρα... Δεν είναι για να καρτερούμε... Πρέπει να τήν προφτάσουμε να μην πάει και τόν έβρει μοναχιά της τόν άντρα... Δεν είδες που δεν τή βολάει τó σπίτι;...» «Με τὰ ρούχα που φοράει τή θέλουν. Μου προξενούν τó χιονάτο

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΠΡΙΟΛΑ

Από τα περίεργα εκείνα έργα που τόσο συχνά μας έρχονται απ' το Παρίσι συντροφεμένα με τη φήμη της μεγάλης φιλολογικής αξίας είναι και ο «Μαρκήσιος Πριολά». Έμεις όμως εδώ σχεδόν ποτέ δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε το ιδιότροπο αυτό πνεύμα των Γάλλων που τους οδηγεί στην τεχνική τους έχτιση. Καταντά έτσι να πιστεύει κανείς στους λένε πως ή επιτυχία ενός δραματικού έργου στη Γαλλία — κι' αυτού ακόμα του κάπως ξεχωριστού Lavedan — δεν είναι πάντα απόδειξη της αληθινής του αξίας. Είναι πια γνωστός ο Πριολά στην Αθήνα κι' απ' τη παράσταση του Λεμπάρζυ που τόσα πράγματα καταφέρει να κρύβη με την Τέχνη του, ώστε κάθε λόγος πλατύτερος εδώ για το έργο να περισσεύη. Παρατήρησες πάλι να κάνουμε άπάνω στο δράμα δεν αξίζει, αφού καθένας που το βλέπει μπορεί λαμπρά μοναχός του να καταλάβη πόσο μικρής αξίας είναι το έργο. Τουτό όμως πρέπει να σημειώσουμε ότι ο τοπικός του χρωματισμός το άδικει φοβερά όταν παίζεται σε ξένη σκηνή, και μάλιστα με τόση έλλειψη αξιόπρεπης παρουσίας. Ακόμα ότι ο κομψός κι' έξυπνος διάλογός του δύσκολα ξαναφέρεται σ' άλλη γλώσσα. Κ' ίσια ίσια νομίζω ότι ο μεταφραστής του κ. Τσοκόπουλος δεν είναι και τόσων επαίνων άξιος. (Βλέπε «Έστία» Δευτέρας). Μπορούσε πολύ καλύτερα να μεταφράση, αν προτιμούσε, άλλη γλώσσα, κι' άλλο στίλ, κι' έχι την άλύγιστη αυτή φρασεολογία που ούτε χάρη έχει ούτε τους χρωματισμούς του διαλόγου μας δίνει. Γι' αυτό ίσως κι' ο κ. Βονασέρας όταν στην πρώτη πράξη χειρονομώντας άπάγγελνε το φιλιππικό του προς τις γυναίκες έμοιαζε περισσότερο ρήτορα άπάνω στο βήμα της Βουλής με λόγο γεμάτο ρητορικά σχήματα, παρά έναν κουρασμένο απ' τη ζωή άνθρωπο, ένα μπλαζέ που ζαπλωμένος σε κάνα σοφά μιλάει άφελέστατα για τον κόσμο, άνάμεσα σε δυο ρουφηζιές καπνού. Και βρήκα πολύ πιτυχημένη την ιδέα κάπιου θεατή που χαρακτήρισε το έργο κοινοβουλευτικό αφού βαρέθηκε πια ν' άκούη τη ρητορική φιλοσοφία του Πριολά που τη βοηθούσε τόσο πολύ ή όλη γο μακαρονική μετάφραση, κι' ή περιπατητική υπόκριση του κ. Βονασέρα. Κι' όμως ο κ. Βονασέρας εί-

βαίνει στού αίθερα τὰ πλάτια, έτσι τὸ κορμί του ἀνασηκώθηκε σύσσωμο τρέμοντα, καὶ κοιτάζει ὁ γέρο πρωτομάστορας, κοιτάζει, καὶ ἡ ὄψη του αὐθύνει καὶ οἱ τρίχες του φρίσσουν....

Τί νὰ εἶναι μέσ' ἀπὸ τὸ οὐρανόθεμελο ἐκεῖνο ὁ καπνός, ὁ κατάμυρος καπνός;

*

Καὶ ἀνεβαίνει, ἔτσι ζετυλίγοντας τὸ καπνόκορμο εἶναι τοῦ ἀτέλειωτο: καὶ, λές, πὼς κάτι στὴ βαθυγάλανη σκίπη τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγει καὶ δέχεται τὸ ζετύλιγμά του καὶ πάλι καὶ πάλι ζετυλίγεται...

— «Α, εἶναι Τελώνιο... ἂν δὲν ἔπιασεν δλάκαρη φρεγάτα φωτιά... βέβαια φωτιά... Μὰ εἶναι τελώνιο· καπνός ὁ Δαίμονας· ἴσιος, ἴσιος καὶ μαυρόψηλος δὲ σκορπιέται· εἶναι δ...»

Καὶ ὁ καπνός τρέχει· φεύγει κατὰ τὸ γραῖγο· καὶ πάει, ὄλοένα τρέχει...

Καὶ ὁ ἀγέρας ἐνάντιος· καὶ προγαλός ὅσο δὲν παίρνει... Πὼς πάει;

Κα: τοῦρχεται τοῦ γέρο-Λινάρδου κατ: σὺν κρύος ἴδρωτας. Θέλει νὰ σταυροκοπηθεῖ. Δὲν μπορεῖ νὰ πάει μήτε ἀνάσα· δοκιμάζει νὰ σηκώσει τὸ πόδι του· νὰ κατεβάσει τὸ χέρι του· νὰ δέσει τὰ τρία του δάχτυλα· τίποτε· σὺν ἀπολιθωμένως· τρέμει· λίγο ἀκόμη· πέφτει χάρμου...

*

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὄλο: στὸ νησί κλαίγοντας τὸν πρωτομάστορα τοῦ ταρσανᾶ, ἐκείθεν, λές, τοῦ νησιοῦ τὴν Εὐτυχία, πού ὁ ἀτμός ἐπῆρε, τὴν ἰσαβάωσε στοῦ τσακισμένου τοῦ ἀρμένου τὸ ἐρημαγμένο τὸ παννί, καὶ τὴν ἔθαψε, τὴν ἔθαψε βαθειὰ στὸ λιμανάκι, τὸ πανέρημο πιά λιμανάκι τοῦ κακόμοιρου τοῦ νησιοῦ μας.

Ἔβγαλε τὸ πρῶτο Βαπτέρι.

Ἐπέστες. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ἐκεῖνος: «Τὸν μῆν' αὐτὸ εἶχε λάβει καλέσματα τὸ λιγώτερο σὲ τρεῖς γάμους».

Ἐκεῖνη: «Τί ὄραϊα! Μὰ δὲ σοῦ φαίνεται παράξενο νὰ λαβαίνης τόσο πολλὰ καὶ νὰ μὴ στέλνης κ' ἐσὺ κανένα»;

λαιμό της καὶ τὰ μάτια πὺ σφάζουν...» — «Τῆς ἔχω τάξει δυὸ στριφάδια κ' ἐνιά μονούχια κ' ἕνα σιούτο γίδι... Τὰ στεφάνια της νῆσαι στεριωμένα μόνο!... Ζύγιαζα στὸ μυαλό μου τὰ πράγματα πάκουγα καὶ παραξενέβουμαν πὼς γίνονταν τόσος λόγος γιὰ μένα πὺ λογάριζα νῆσαι ἕνα χορταράκι πιότερο μέσ' στὸν κάμπο μὲ τάρφινητα βοτάνια...».

«Ἐνας νῆς μαραζάρης πὺ γύριζε τὰ μεσάνυχτα μὲ τὴν ψεροπούλα στὴ Σαλαμπριά ἀναστένανε τρανταχτὰ πὺ βόγγησαν οἱ παλιές κουφάλες ὀλόγυρα καὶ τέτια λόγια μούπε κάπια κονταβγή χυνοπωριάτικη: «—Εἶναι ρόδα προφαντὰ κ' εἶναι ρόδα ἄλικα πὺ πέρα στὸν ἀνήλιο τόπο τὰ φυλάει μιὰ Δρακόντισσα μὲ τὰ κρύφια μάγια της καὶ μὲ τὴν πάχνη τὰ ποτίζει... Γιὰ τὴν ἀγάπη σου, πουλί μου, θὰ πάω νᾶν τὰ κόψω καὶ νὰ τὰ μαδήσω, σὺν περνᾶς στὸ δρόμο...». Κ' ἐγὼ ξεκαρδίζουμαν στὰ γέλια κ' ἔτρεμα σὺν τὸ φυλλολέμονο...».

«Ἐνα χειμῶνα — δέκα καλοκαίρια τώρα γιόρτασεν ὁ κάμπος κάτου — ἦρθαν καὶ μὲ πῆραν σὺν καμιά καταφρονεμένη δούλα πᾶνου στάγριοβούνη γιὰ νὰ γένω μυλωνοῦ. Τὰ χωράφια εἶταν παχιασμένα κ' ὁ-

λος ὁ κάμπος σκοτεινιασμένος. Οἱ κοπριές ἄχνιζαν μπροστὰ στὰ σπιτοκάλυβα κ' οἱ ἀγελάδες μαρκιούνταν καὶ μούγκριζαν παραπονεμένα σὺν ἀθρῶποι. Τὰ καρβάλια κοπαδιασμένα συνέφραζαν κανένα ὄχταρι καὶ τὰ σταχτερὰ οὐτίδια χτυπούσαν βαριά τὰ φτερά στὸν ἀέρα. Ἐδῆσα τὸ μαντήλι μδυ κόμπο κ' ἔριζα πέτρα ἀπὸ πίσω μου, μὰ ἡ καρδούλα μου τῶξερε πὺ στραγκούσε τὸ γαῖμα... — Τὸ καλοκαίρι κίνησαν οἱ θεριστάδες ἀπ' τὰ πατριδοχώρια καὶ μαβρολογοῦσαν σκορπισμένοι μέσ' στὸν κάμπο, μὰ τὴ χρυσομαλλοῦσα κοπέλλα πουθενὰ δὲν τὴν ἀγνάντεψαν· τάχειλι τους δὲ γέλασε κ' οὔτε τραγοῦδι ἔσκουζαν. Σὺν τέλειωσε ὁ θέρος, συμαζώχτηκαν καὶ πᾶνε βουβοὶ καὶ πικραμένοι· στὸ γυρισμό μονάχα διαλάλησαν πὺς ἔγινε ἄφαντη καὶ οἱ ἀσπροτσουλουφιασμένες γριές τῶφριαναν παραμῦθι γιὰ τὰ βυζαχταροῦδια...».

Τὰ σίδερα πέφτον πᾶνου στὴ μυλόπετρα καὶ ἡ δαμασμένη θυγατέρα τοῦ κάμπου ζυπνάει μὲ λαχτάρια ἀπὸ τὴν ὄνειροφαντασία της καὶ γιομίζει τὰμπάρι ξανὰ μὲ καινούργιο γένημα. Σὺν ἀδειάζει κατόπι τὸ κίτρινο ἀλῆβρι ἀπὸ τὰ ποθέματα, ἀλεθρώνεται σύγκορη μ' ἀφτὸ κ' ἀκουμπάει ἔτσι ἀραδιασμένα τὰ τρῦπια σακκιά στους τοίχους.

ταν μελετημένος ὅσο σπάνια ρωμὸς ἠθοποιός· εἶναι κ' εἶχε στιγμές, στὴν τρίτη μάλιστα πράξη, πὺ εἶταν τέλειος στὸ ρόλο του. Μὰ ἡ μανία του νὰ χειρονομή, νὰ κουνιέται πᾶντα ἄπάνω στὴ σκηνή, ν' ἀνεβοκατεβάζη τὴ φωνή του, εἶν' ἐλαττώματα σπουδαιότατα πὺ ὄχι μόνο τὸν ἀδικούνε μὰ τοῦ κρύβουν ἀκόμα καὶ τὰ τυχόν χαρίσματα του. Ἄν διορθώση ὄλ' αὐτὰ, ἴσως γίνη πολὺ καλύτερος ἠθοποιός καὶ θὰ μπορέση νὰ μᾶς ζωντανέη τὸ «Μαρκήσιο Πριολά», πὺ τώρα καθὼς προσπάθησε νὰ τὸ κἀνῃ δὲν πιστεύω καὶ νὰ τὸ πολυκατάφερι.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ

ΑΣΟΦΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΑΒΟΥΡΟΜΑΝΝΑ ΚΙ' Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ

Τὸ γιό της ἐσυμβούλευε μιὰ γριά καβουρομάννα — Πήγαινε ἴσια, τοῦλεγε, κακόπλαστο παιδί. — Σαυτὰ τὰ χρόνια, ἀπάνησε ὁ γιός, καλή μου μάννα, Ὅσοι ἴσια περπατήσανε δὲν εἶδαν προκοπή.

ΤΟ ΒΟΥΒΑΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

Ἐνα κουνούπι στοῦ βωδιοῦ τὸ κέρατο καθότανε καὶ σὺν καλοτραγοῦδῆσε νὰ φύγη ἐτοιμαζότανε. — Μὲ συμπᾶς σὲ κούρασα, τοῦ εἶπε, φεύγω τώρα· Κι εἰρωνικά τὰπήντησε τὸ βῶδι: Τόσην ὥρα ὄυτε σὺν ἦρθες σῆνωωσασα, οὔτε πὺ φεύγεις, γιὰ σου! Μὰ τὸ κουνούπι ἐθύμωσε! Ἐτσι εἶσαι, τοῦπε, στάσου! Τὸ λόγο του δὲν τέλειωσε καὶ μὲς ταῦτι του ἐχάθηκε καὶ τότε τόνε ζούρλανε, πὺ ὁ βούβαλος τρελλάθηκε.

Ο ΤΖΙΤΖΙΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΡΜΗΚΙ

Τὴν ἀνοίξη καὶ τὸν καιρὸ πὺ ἡ φύση ὄλη ἀνθούσε, Ἄξέγνιαστος ὁ Τζιτζίρας στὰ δέντρα τραγοῦδῶσε. Μὰ ὁ Μύρμηκας ὁ γνωστικός χωρὶς νὰ σταματήση γιὰ τὸ χειμῶνα ἐδούλευε τὴν τρῦπα νὰ γιομίσῃ. Τὸ καλοκαίρι πέρασε, ἦρθε χειμῶνας, κούσ, Τὸ χιόνι τοὺς ἐσκέπασε καὶ ὑσφῆσαν κ' οἱ δύο. Ηεραίας, Μᾶης 1906 Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

LE MONDE HELLÉNIQUE

Journal français bi-hebdomadaire

Directeur: S. Pappas

Bureaux 2 rue des Philhellènes

Ἄβρο θὰ ζημερώσει ὁ ἀγωγιάτης στὸ μύλο καὶ θὰ τὰ σαμαρώσει στὶς ἀργοκούνητες μούλες.

Συδαβλίζει τώρα τὰ κούτσουρα κ' ἀνυχροβολάει τὴ στάχτη στὸν παραγκώνα πὺ στεγνώνουν τὰ νοτισμένα σακκιά κ' ἀπὸ λίγο λίγο ζαστοχίεται πάλι, ἀπομένεκει τῆνακούκουρα κ' ἀνοίγει τὰ πλάνα μάτια σὰ μπουρλίδια. Οἱ σκαντλήθρες πετοῦν καὶ σβύνουν ὀμπρὸς της καὶ τὰ χλωρὰ ξύλα βράζουν καὶ χύνουνε στὴν ἄκρη καστανωπὸ νερό. Ἡ φαντασία της ἀγρυπνάει ἀκόμα κοντὰ στὰ μαραμένα χρόνια τῆς νιότης κ' ἕνας μαγεμένος ἀντίλαλος σπρώχνει τὴ θύμησή της σὲ κᾶπιο παλιὸ καὶ λυπητερό τραγοῦδι· ὁ ἀχὸς του δέρνεται στους τοίχους πὺ ρέθουν κ' ἀνατριχιάζει τὴ βουδαμάρα τᾶς νύχτας.

«Στὸν πλατὺ τὸν κάμπο πέρα πρωταρμέγον μιὰ γελάδα· σὺν τὴν περιστέρη δλάσπρη· καὶ μὲ κόκκινα μαστάρια· τρία σγουρομηλιγγάτα· μοσκαρούλια πᾶν ὀμπρὸς της κ' ὄλο ἀγλείφουν τὸ λαιμό της· κάτου ἀπ' τὰργυρὸ κουδούνι... Στὸν ἠλιόφωτο τὸν κάμπο μαρκωλιώμου σὰ γελάδα,